

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

předpokládám, že se vám to taky čas od času přihodí... máte pocit, že jste na něco přišli, něco neobvyklého – dokonce originálního, objevného, na něco, co tady ještě nikdy nebylo. Avšak dopadne to velmi podobně situaci, ve které roztomile konstatuje jedna z postav hry *Dobové tance* Karla Steigerwalda: „...právě jsem objevil penicilin, objevil jsem ho vzadu v kůlně.“ A tak nějak podobně všichni a bohužel i často prožíváme to naše soukromé objevování tam „vzadu v kůlně“ a mnozí z nás se nadto až do konce svých dní nehorázně pyšný tím, že „to něco“ vskutku objevili...

Vždyť kdo z nás je schopen neustálé konfrontace s veškerým lidským myšlenkovým dědictvím? Jasně, že víme, že kolo už nikdo z nás nevymyslí, ani lokomotivu ba ani letadlo... Ovšem to neznamená, že se v každé vteřině našich životů neobjevují novinky a vynálezy zatím nebyvalé. Avšak všimněme si pak i toho, jak se s těmi vynálezy, s oním myšlenkovým vlastnictvím konkrétních jednotlivců, obecně nakládá, jak ti, kteří žijí tzv. z myšlenkových objevů jiných, si je hned přisvojují a dále žijí pouze z toho, že je zařazují, hodnotí, kontrolují, za peníze pomlouvají, vykládají atp.

Někdo něco vymyslí a sám, či někdo jiný to podle prvního receptu vyrobí. A jestli se to stane věcí každodenní potřeby, jako vypěstování pšenice – upečení chleba – jeho distribuce – učení dětí – hraní divadla... stává se tento produktivní proces obecnou lidskou základní potřebou. Účastní se těchto produktivních procesů je nejenom radostné, ale i všeobecně obohacující. Odpovídá to našim biologickým potřebám. Ovšem nelze si nevšimnout, že při naší, pro Evropu, bohužel, tolik typické touze po hyperkorektnosti, vznikají i objevy a nápady, které nikdo nepotřebuje, ale které prostá individuální zbabělost povyšuje do našich novodobých „potřeb“. Jen se rozhlédněme, kolik kolem nás vzniká zaměstnání, která ničemu neprospívají!

Kdysi to bylo jednoduché, prosté a společnost nezatěžující. Něco jsi ukradl – ruka pryč... někoho jsi zabil – i ty budeš zabit... Onehdy jsem v rádiu s úžasem a nadšením poslouchal brilantní výklad nádherně moudré soudkyně, která nám – posluchačům – vysvětlovala brutální zločin, kterým se měsíce(!) a zdaleka ne sama(!) zabývala. Její profesionalita byla vskutku úchvatná a tolik, tolik MOC mi přišlo líto, že jsem se v posledních dobách s něčím podobným nesetkal u žádného z politiků, které jsme společně, tedy většinou z nás, pověřili správou naší země. Tak jsem se sám sebe ptal, proč ta „na prvý poslech“ mimořádně inteligentní bytost nesedí na některé z rozhodujících pozic v naší společnosti a proč svůj neobvyklý intelektuální potenciál věnuje něčemu natolik banálnímu jako je jednoznačně prokazatelný zločin...

Celé armády novinářů, psychologů, právníků, politiků a dalších, které naše společnost financuje, obtěžují náš svět vykládáním motivů jednoho masového vraha. A pak se divíme, že prožíváme finanční krizi!

Z nedostatku inteligence a kreativity, z přemíry nerozhodnosti a strachu se rodí ta novodobá nemoc: **touha po bezpečném alibi**. Nikdo nechce nic rozhodnout, být má právo rozhodovat námi všemi svěřeno a je mu to i patřičně honorováno! A on se přesto obklopuje všemi těmi ekonomisty, auditory, právníky a jinými vykladači věcí na prvý pohled všem nám zřejmých, neboť se obává soudů příštích na úkor současné logiky spravovat věci veřejné ve prospěch civilizace a ne tedy jeho osobního alibi – jenom aby při tom rozhodování nic nepokazil...! Vždyť je zde hned celá armáda těch, kteří jsou v každé chvíli připraveni, a jsem přesvědčen, že ani sami nevědí proč, než pro příkaz svých šéfů, kterým jde dávno jenom o zisk, ne o etiku, ne o morálku, ale o ZISK, rozsápat cokoliv a kohokoliv. Vždyť se to pro kšeft hodí – likvidovat ty, kteří nesou na svých bedrech odpovědnost, likvidovat ty, kteří mají vymyslet a riskovat a objevovat a ne se bázlivě ptát, jestli s jejich konáním bude souhlasit to neuchopitelné „veřejné mínění“ – je třeba ničít objevitele a vynálezce a k tomu je přece dobré a vhodné cokoliv: útok, pomluva, pošpinění, skandál a... a chátra se raduje! Vždyť není nic více povznášejícího (ne vlastní intelekt a vzdělání, ne touha po porozumění a harmonii) než poprava vlády!

Prosím, aby mi bylo dnes obzvlášť rozuměno. Nechci se vskutku dotknout kohokoliv, kdo dělá svou práci poctivě. Jen se cítím být zaskočen, když se mě můj přítel, který má malou firmu působící v oblasti elektroslužeb, zeptá, jestli neznám někoho, kdo umí zašroubovat žárovku... „Víš,“ říká mi, „to je neuvěřitelné, kolik je v té naší zemi zbytečných vysokoškoláků a řemesla nejsou obsazena.“ Proč asi – ptám se já.

Každé divadlo musí klást provokativní otázky – přijměte tak, prosím, i mé dnešní zamýšlení nad tím, proč kolem nás může „zruřit“ finanční krize...!

Stanislav Moša, ředitel MdB

BŘEZEN
2013

CENA 15,- Kč

DOKOŘÁN

Klaus Mann

MEFI^{STO}

Režie Petr Kracik

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

9. ÚNORA 2013

Tennessee Williams
Nářek pro moly
(úryvek)

**Naříkám pro moly, že byli sametoví, líbezní a malí.
Něhou svých myšlenek – neboť na mě myslívali –
mírnili často mé nervózní smutky denní.
Neviditelným zlem jsou nyní odklízeni.**

**Ó matko molů, matko lidí, matko všeho,
dej molům sílu k návratu do světa přetěžkého,
že jsou tak útlí a že tolik je jich zapotřebí
ve světě, kde stvůry mamutí se šklebí!**

/přeložil Stanislav Mareš/

Kdo víno má a nepije, kdo hrozný má a nejí je, kdo ženu má a nelíbá, kdo zábavě se vyhýbá, na toho vemte bič a hůl, to není člověk, to je vůl...

Jan Werich

(6. února 1905, Praha – 31. října 1980, Praha) byl český filmový a divadelní herec, dramatik a filmový scenárista.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

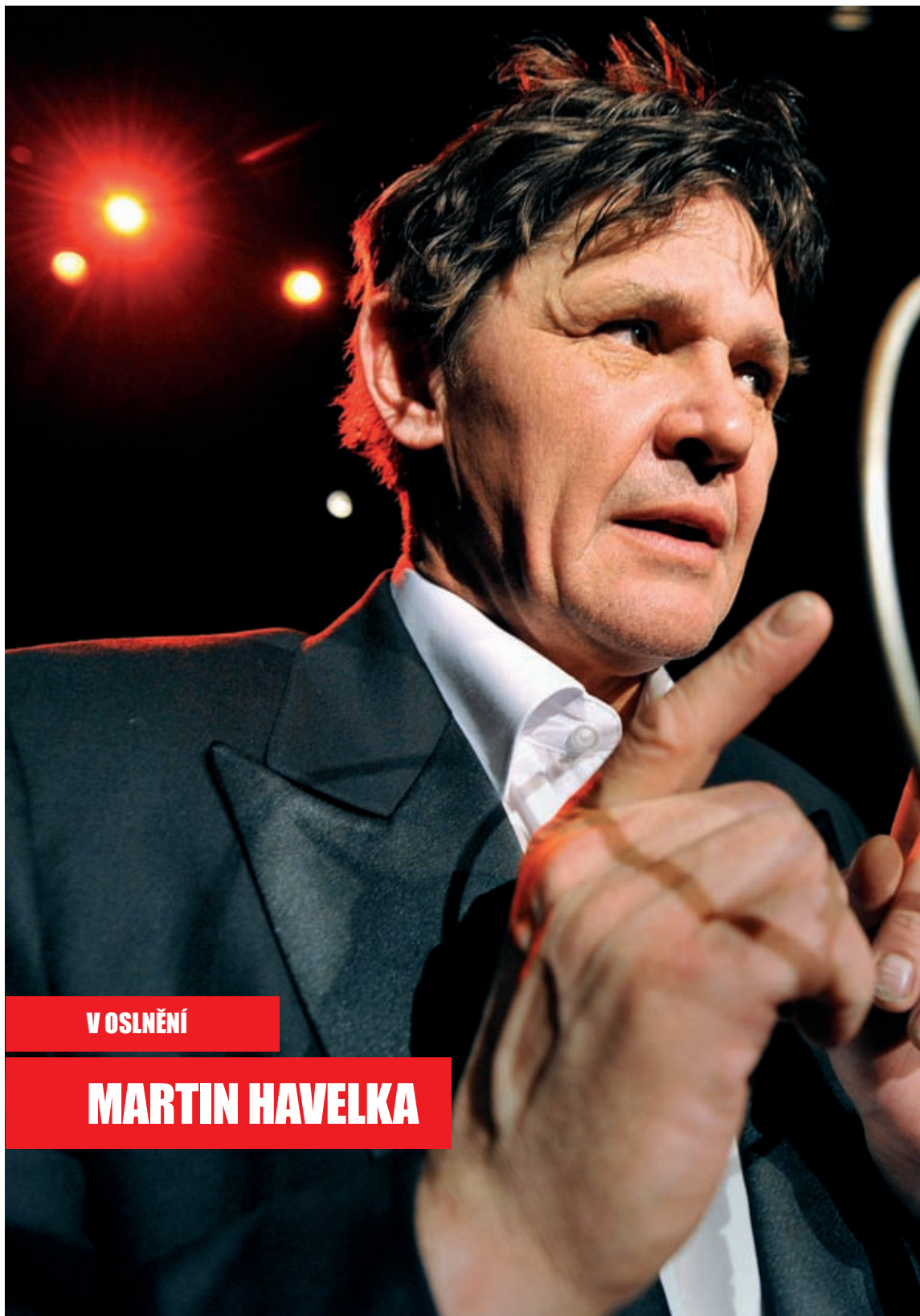

Foto: Tino Kratochvíl

6. ÚNORA 2013

ZAHÁJENÍ MS V BIATLONU

V OSLNĚNÍ

MARTIN HAVELKA

Dělal jsem, co jsem mohl v této nelehké době, co ode mě pořád všichni chcete? Proč mě nenecháte na pokoji? Já jsem přeci jen herec. Jenom herec. Jenom herec. Jenom herec... jenom...

Těmito slovy z dramtizace slavného románu Klause Manna *Mefisto* zakončil Martin Havelka svůj rozhovor, který vznikl tři dny před premiérou. Martin Havelka ztvárnil roli Hendrika Höfgena, ctizádostivého herce, který se v touze po velkých rolích zaprodá nacistické moci. Velká role, velká příležitost – a spousta práce. I proto jsme tento rozhovor výjimečně vedli převážně elektronicky, čas na osobní setkání nebyl.

Do premiéry zbývá pár dnů – trápí vás obavy a tréma?

Tvářím se jako mistr, ale kalhoty jsou stále naplněné strachem. Jako u eléva v roce 1976,

kdy jsem se pro divadlo rozhodl, a navíc 36 let divadla k tomu.

Salieri v Amadeovi, Janáček ve stejnojmenné hře v Divadle na provázku a teď Höfgen v Mefistovi – všechny jste hrál, všichni byli umělci, byl každý z jiné doby. Mají společného ještě něco víc?

Jsme na stejné lodi, trápíme se podobně. Jen je třeba umřít, aby historie posoudila, kdo se trápil víc

Je pro vás úspěch důležitý?

Nedovedu si bez něho představit život. Snad jen, že to není spojeno s penězi, jak bývá dobrým zvykem. U mne je to čistě potřeba být zdravěn v Bauhausu, když si jdu pro šroubky, a mít čestné místo v rekvizitárně, které mi nabízí všichni kolegové, když po zaklepání vejdu.

Existuje něco, co by pro vás osobně bylo tak lákavé, že byste byl ochoten se „zaprodát“?

Bylo lákavé zaprodat se Městskému divadlu v Brně a asi tady umřu... a asi na jevišti.

*S Viktorou Skálou
a Pavlínou Vítázkovou
v dramatu Mefisto,
režie: Petr Kracik*

Nedávno jste se označil v jednom rozhovoru za „frajera“. Co to podle vás obnáší?

Frajer neskousne to, co ostatní, a položí za to nevědomky třeba život, viz příklad sežráná několika tuctů vajíček, pokus o vyrvání sprchovacího boxu a v mém případě třeba reakce v mládí na vtip „pojďme se bavit o kurvách, co dělá tvoje matka?...“ a ten letěl a pak další a pak půllitr na dalšího a pak začalo hořet a já byl z kulturního domu v Hříměždících převezen na záchytku...

S takovým životním postojem se asi těžko žije, ne?

Zjistil jsem léty a zkušenostmi, že se s tím žít nedá. Ale žiju a někdy mě to i baví...

Jak se vám pracovalo s režisérem Petrem Kracíkem na Mefistovi?

Mně dobře, jako už po několikáté. A vždy jsem ocenil jeho odvahu se mnou spolupracovat, protože to musí být na posrání, když režisérovi herec chodí s textem v ruce až do generálek a není co režimovat a na poslední generálce mu řekne, tak já to zkusím

bez textu, aby jsi to viděl, jak si mě narežiroval.

Když si vygooglujete Martin Havelka, naskočí tam vaši jmenovci truhlář, žnec parků, drobné údržbářské práce, úředník na úseku správy softwaru, autodopravce... Kterým byste chtěl být, kdybyste nebyl Martin Havelka herec? I okruh vašich zájmů je přece podobně široký...

Na své poslední návštěvce jsem měl i tyto profese a spoustu dalších, ale pro vtip opět nezůstal čas na to podstatné – zůstat hercem.

Obdivujete vše indiánské, nominoval jste se do funkce náčelníka Kulhavého jelena a svoji rodinu učinil svým kmenem... Proč právě indiánská filozofie?

Utvořte kruh, to proto, abyste nebloudili, a dál se to opakuje.

A proč právě Kulhavý jelen?

Kulhavý snad pro svých 42 stehů na kolenou a Jelen po babičce, která byla velkou a slavnou a nezapomenutelnou ochotnicí v Náchodě.

A mimochodem, v které ze slavných „kovbojek“ – nemyslím teď Westernstory, ale opravdovou filmovou klasiku – byste si chtěl zahrát a s kým?

Strejda je už po smrti, takže těch Sedm statečných a s Calverou, protože tak budu hrát Mefista.

V létě oslavíte pětapadesátiny – nepořídíte si aspoň vlastního koně, pokud už ho tedy nemáte?

Nejsem ještě tak bohatý, abych si pořizoval levné věci. Raději nebudu mít nic, už jsem i přestal kouřit a svého koníčka mám ustájeného na Lidické 16.

*Text: Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvil,
Tino Kratochvil*

Řezbařina je po divadle vaše další vášně – už máte svůj totem a jaké jste vybral symboly?

Totem už je na dvorku a symboly jsou povšechné, tedy od všeho něco, aby se snad nějaký indiánskej bůh neurazil. To by mi tak ještě scházelo.

Slučuje se vůbec vaše profese s indiánským pojetím života?

V pravdivosti projevu. Jednou jsem si ji vyzkoušel na jedné vernisáži indiánských grafik, kde jsem se během vlastní citace řeči náčelníka o odchodu indiánů do rezervace převlékl z obleku do indiánského, uřízl si nožem své vlastní vlasy a hodil je na podlahu.

A nechtěl byste tedy ze všeho nejraději, aby vás namísto pane Havelko oslovovali už jen Kulhavý jelene a s městem včetně Brna jste už neměl nic společného?

Jsem rád, že se mnou někdo mluví a o čemkoliv. A les u nás toho taky nakecá, to byste nevěřili.

S kým byste rád vykouřil dýmku míru a koho postavil k mučednickému kůlu?

Nejraději bych byl, aby mně byl kouřen můj kůl.

REŽIE Hana Burešová

František Vodsedálek

Moj žíš

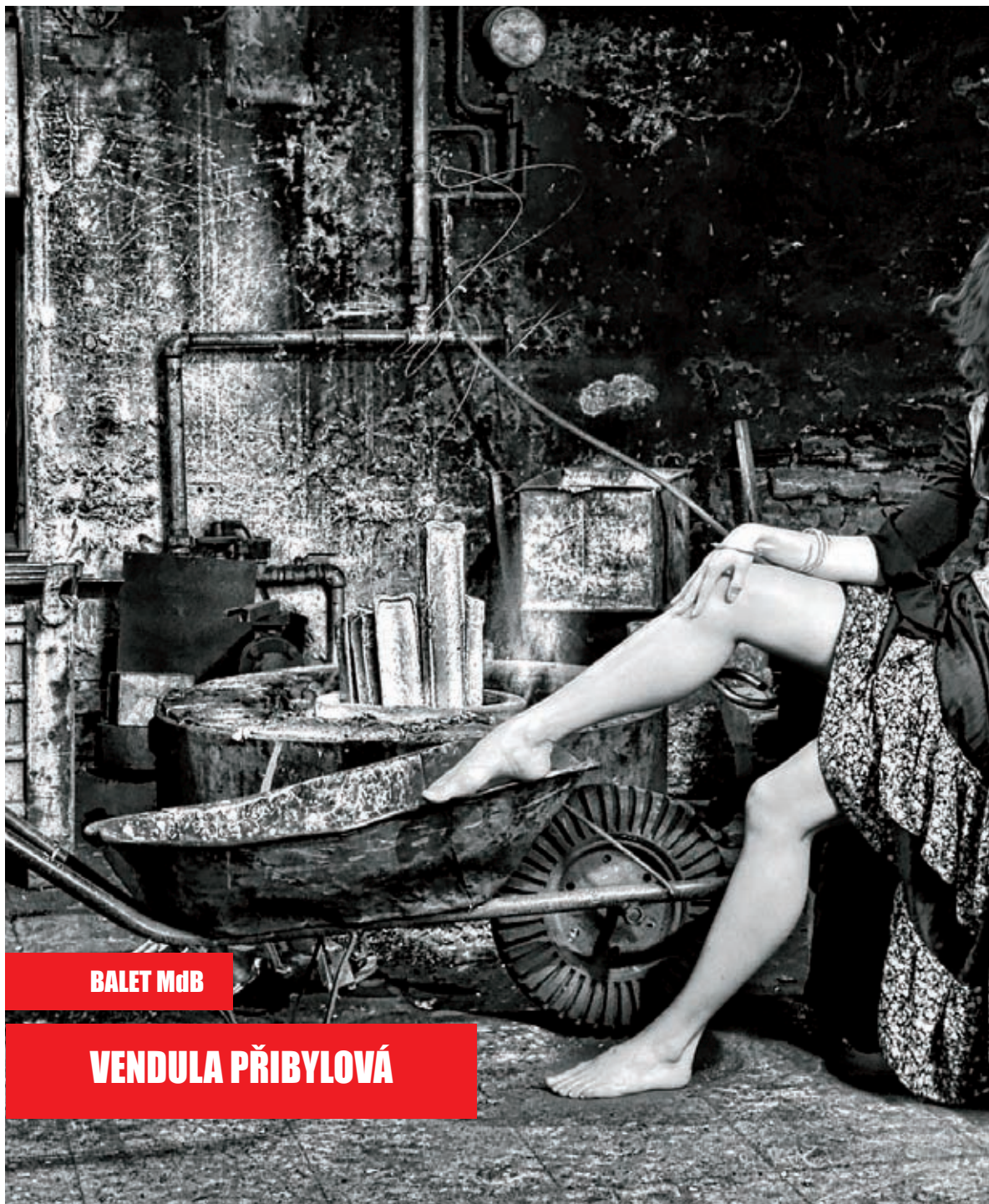
DERNIÉRA 14. BŘEZNA 2013

foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

13. a 14. BŘEZNA 2013

DERNIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

BALET MdB

VENDULA PŘIBYLOVÁ

Jaký je váš vztah k Brnu, brala byste angažmá v jiném městě?

Brno mám samozřejmě moc ráda, je to moje rodné město. Je pravda, že už pár roků bydlím asi 20 km od Brna v jedné vesničce mezi lesy na rozhraní Moravského krasu a CHKO Říčky, a proto si už hektický život ve středu města nedokážu představit.

Tady jsem doma... nepřemýšlím o angažmá v jiném městě, nemohla bych tu přeci nechat svoji rodinu a spoustu přátel...

Jste odvážné děvče?

Rozhodně ANO. Seskok ze 4000 m bych si klidně zopakovala, ale ta klaustrofobie... Do výtahu mě prostě nedostanete.

Co vás ve vaší profesi nejvíc rozčílí, jste se svou profesí spokojená?

Samozřejmě. Jsem šťastná, že se můžu věnovat tomu, co mám ráda.

Nejvíce mě při mém povolání mrzí vlastní „zbytečná“ chyba.

Věříte v něco mimo nás?

V OSUD. Co se má stát, to se stane! Jak to má být, tak to prostě bude!

Máte v životě čas na knížku, máte ráda poezii?

Poezii popravdě nevyhledávám, i když Máchův *Máj* mám moc ráda.

Můj autor je J. M. Simmel. Vlastním sbírku jeho románů a milovníkům opravdu napínavé četby doporučuji jeho *Všichni lidé bratry jsou* nebo *Láska je jen slovo*.

Co si myslíte, že lidi dnes nejvíce zajímá?

Peníze... bohužel. I když je fakt, že mi udělala radost poměrně početná fronta u stánku UNICEF. Kéž třeba tohle zajímá víc lidí...

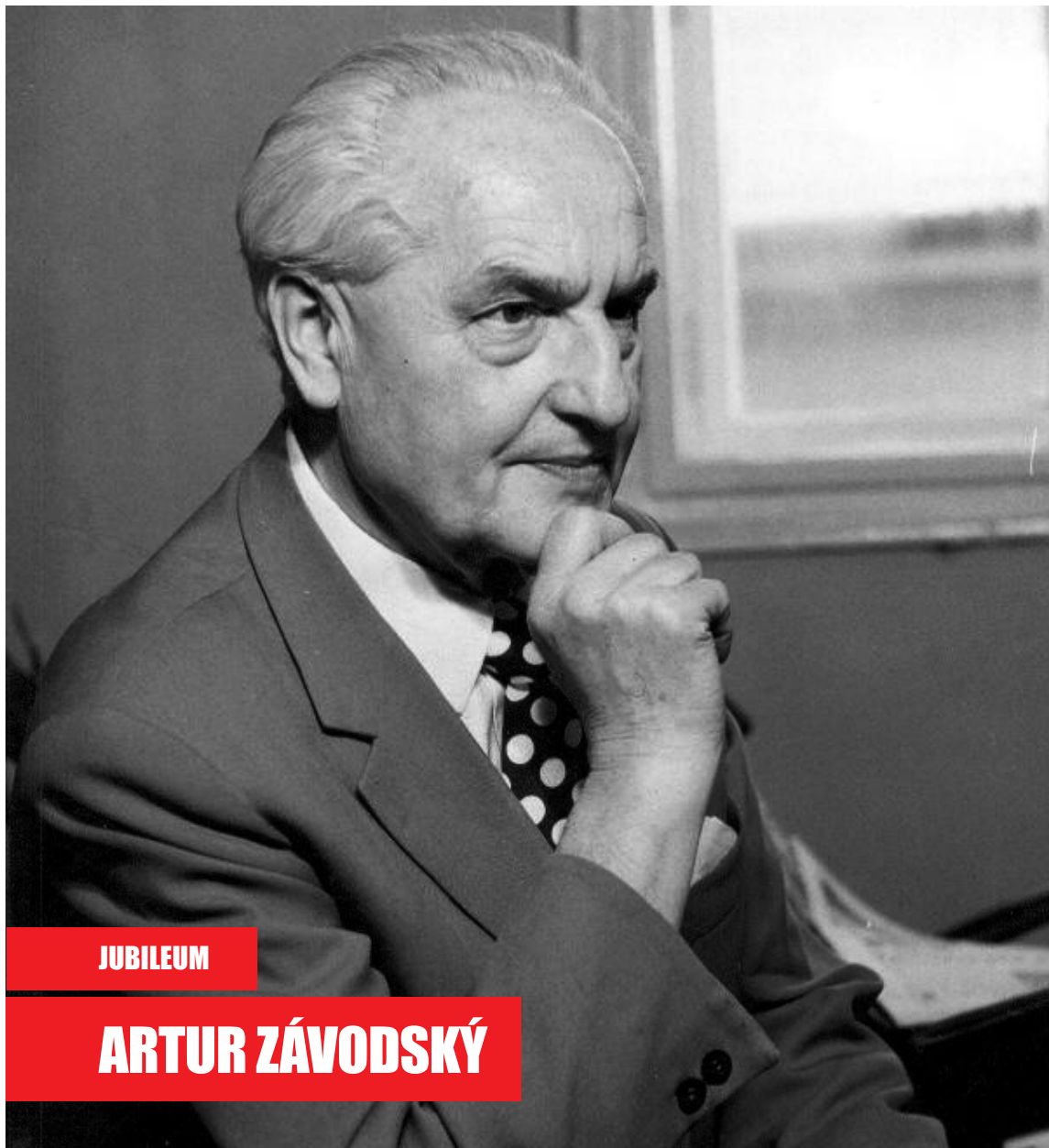
Co byste považovala za dobrou zprávu?

Každou (krátkou, krásnou, dlouhou, obyčejnou...), hlavně když není špatná.

Na co ráda vzpomínáte z dětství?

Na naši partu... já a 7 kluků...

Text a foto: jeř Kratochvil

JUBILEUM

ARTUR ZÁVODSKÝ

MĚL RÁD I NAŠE DIVADLO

Ať už si o smyslu umělecké kritiky myslíme cokoli, zůstává skutečností, že zejména v oblasti Thálie plní nejen funkci tvůrce i diváky více či méně respektované „zpětné vazby“, ale také posláním divadelně historické a dokumentární. Toho si byl vědom i univ. prof. PhDr. Artur Závodský, DrSc., jehož dvojí výročí – nedožitých sto let a třicet roků od úmrtí – jsme si loni připomínali.

A. Závodský (1912-1982) pocházel z Ostravy-Martinova. Absolvoval Karlovu univerzitu a jeho léta středoškolského působení v Hranicích přerušilo věznění v nacistických koncentračních táborech. Od r. 1950 přednášel na Filozofické fakultě dnešní Masarykovy univerzity v Brně (vyučoval také na JAMU), kde byl mj. proděkanem a zejména dlouholetým vedoucím katedry slovanských literatur, divadelní a filmové vědy. Závodského

badatelské úsilí, doprovázené intenzivní a pestrou aktivitou pedagogickou, popularizační, kulturně organizační, editorskou, redaktorskou a žurnalistickou, soustřeďovalo se do dvou základních linií – literární vědy a teatrologie, přičemž v obou těchto oborech zasahoval do jejich teorie, historie i kritiky. V první z nich patřil zájem prof. Závodského novověské literatuře. Soustavně se obíral osobnostmi rodného kraje (Karel Handzel, Vojtěch Martínek, Vilém Závada, Zdeněk Bár), především dílem Petra Bezruče, jemuž věnoval několik publikací. Stranou však nezůstávali ani mnozí další beletristé obrozenectí i moderní, stejně jako představitelé naší kritiky a estetiky (František X. Šalda, Bedřich Václavěk, Karel Teige). Badatelovým nejrozsáhlejším dílem se stala posmrtně vydaná kniha *František Ladislav Čelakovský*. Dramaturgové dnešních divadel pak rádi sahají po zevrubné monografii o Gabriele Preissově.

V pozdější, již převážně teatrologické činnosti, kdy se podařilo obnovit studium divadelní vědy v Brně jako samostatného oboru, zasloužil se Závodský (spolu se Zdeňkem Srnou) o vznik řady základních příruček, metodických pomůcek a skript (*Úvod do divadelní vědy, Drama a jeho výstavba, Drama jako struktura* aj.), které přispěly k vytvoření pedagogického a terminologického systému naší divadelní vědy. Inicioval zrod ojedinělého sborníku *Otázky divadla a filmu*, jehož tři svazky až do normalizačského zákazu redigoval. Napsal rovněž cenné syntetizující studie o jednotlivých složkách divadelního artefaktu (dramaturgii, režii, scénografii, herectví, kritice apod.) a desítky jiných věnoval dějinám hlavně brněnské Thálie, ať už hercům (manželé Pechovi a Waltrovi, Josef Skřivan, Jarmila Urbánková, Zdeňka Gráfová, Jarmila Kurandová, Nina Balcarová), režisérům (Karel Hugo Hilar, Milan Pásek, Zdeněk Kaloč) nebo výtvarníkům (Jiří Kroha). Kantorsky zanícený, své posluchače radou i pomocí trpělivě „vychovávajících“ profesor, nikdy se neuzavírající do klidu pracovny, téměř pětadvacet let v denním a odborném tisku doslova v tisícovkách referátů, bilancujících přehledů či informativních glos sledoval jak

novinky odborné literatury, tak především inscenace rozličných divadel, a to rovněž amatérských. Jeho elegantně vzpřímená sedovlasá postava orlího nosu nechyběla takřka na žádné brněnské premiéře. Dosud žijící herečtí pamětníci si dodnes vybavují hodnotitele přísného, ale zasvěceného a taktivního, jehož výstižné, uznalé či káravé postřehy si skutečně brávali k srdci. Platí to také o souboru Městského divadla Brno, které v poválečném období měnilo provozovatele i svůj název a po fúzi s Divadlem Julia Fučíka na Výstavišti dokonce vystřídal své působiště. Srnova bilancující reprezentativní publikace *Půlstoletí Městského divadla v Brně* (1996) sice v repertoárovém soupisu bibliograficky registruje ohlasy v tisku až od r. 1963, i tak však dokládá soustavnou pozornost, věnovanou A. Závodským této scéně v éře Zdeňka Dopity, Antonína Kurše i Milana Páska zejména v denících Rovnost a Lidová demokracie. A do říše hasnoucích vzpomínek se již odebral výjev, jak si tento kulturní fajnšmekr a obávaný arbitr možná vybavil atmosféru rodné martinovské hospody a spolu s režiséry Richardem Mihulou a Pravošem Nebeským i herečkou Libuší Billovou zasedával v divadelním klubu k popremiérové partii oblíbených taroků...

Michal Třebíčský

*S Petrem Štěpánem
a Luci Zedníčkou
v komedii Dokonalá svatba,
režie: Stanislav Slovák*

Hodně času na cestách tráví poslední dva roky herec Milan Němec. S divadlem takto v minulých měsících hostoval třeba v Bratislavě v *Bídnících* nebo v Praze s *Mary Pop-pins*. V každé volné chvíli navíc dojíždí do Pardubic za rodinou – manželkou, šestiletým Vašíkem a tříletým Toničkem. Jak sám ale říká, nevidí na tom nic zvláštního, protože „hodinu a půl dojíždí každé ráno do práce průměrný Londýňan double-deckerem“.

ČERT TĚ VEM!

MILAN NĚMEC

V Městském divadle Brno, kde je už šestou sezónou, teď aktuálně nejvíc žije postavou „charakterního nacisty“ Miklase v dramati-zaci románu Klause Manna *Mefisto*.

Čím podle vás může tento příběh oslovit dnešního diváka?

V první řadě tím, že je to hlavně hra o lidech. O tom, jak se v mezních situacích odhalují jejich pravé charaktery. A to platilo tehdy jako dnes. Figury v *Mefistovi* jsou napsané tak barvitě, že se v nich každý může trochu najít, nebo rozpoznat někoho ze svého okolí.

Mě samotného to třeba přinutilo zamyslet se, jak bych se zachoval ve stejných situacích já a kolik bych jako otec rodiny v sobě našel potřebné odvahy.

Jaká je vaše postava, herec Hans Miklas?

Není rozsahem moc velká, ale v kontextu celé inscenace je významná. Hraji charakterního nacistu, který dopadne špatně a nepřežije. Přitom jen touží být šťastnej a něčeho se v té komplikované, pohnuté a zmatené době zachytit! Chce pořádek a spravedlnost, touží po řádu, který doufá, že přinese vláda NSDAP. A protože je z vývoje zklamaný, i přes riziko, že to s ním může dopadnout špatně, sundá pásku z ruky a prohlásí: „Já se tomu chci postavit, mě to zklamalo. Místo pořádku přišly

intriky a špína, a s tím já nesouhlasím.“ Moje postava má vývoj, takže i od diváků se směrem k ní proměňují sympatie a nesympatie.

Zajímá vás politika?

Je to možná ostuda, ale skoro vůbec. Všechno se totiž v posledních letech obrací tak rychle, že nevím, proč bych měl ztrácet čas tím, pokoušet se v tom dennodenně zorientovat. A obecně myslím, že mezi lidmi sílí jistá rezignace a skepse... A nikdo se tomu

vají“ s politickou mocí. Jste toho příznivcem?

Rozhodně ne a za sebe si to vůbec nedovedu představit. Neodvažoval bych se totiž veřejně proklamovat svůj osobní názor a bezhlavě podporovat někoho, aniž bych o něm nebyl stoprocentně přesvědčený, že je ten jediný pravý. Přece – kdo si stoupá vedle nastávající hlavy státu a prohlašuje, že to je ten ON, tak musí mít v prvé řadě dostatek informací na

Příběh jedné malé kariéry Milana Němce

vlastně nemůže divit. A v porovnání s dobou, o které hrajeme v *Mefistovi*, dnes nejde o život. Tehdy jste za jedno špatné rozhodnutí nesli následky po zbytek života. Tak třeba to i dnes někoho zvedne ze židle a něco se pohne kupředu. Už jen tím, že máme svobodu a ta možnost tady je, přichází *Mefisto* v pravý čas.

Docela nedávno, při přímé volbě prezidenta jsme byli i u nás svědky toho, jak se umělci angažují v politice a bezostyšně si „zadá-

to, aby byl případně schopný všechny přesvědčit, že ví, proč to dělá. Nebo se to dá dělat jednoduše jen pro peníze.

Byl Mefisto vaší první spoluprací s režisérem Petrem Kracikem?

Ne, už jsme se potkali kdysi v Pardubicích. Je to asi deset let, když tam dělal *Tři mušketýry* na Kunětické Hoře. Tehdy tvrdil, že to je poprvé, kdy režiruje komedii!?! Režisér Kracik dává hercům velkou svobodu, což může být někdy svazuující, ale on k tomu přidá spoustu

*V komedii Dokonalá svatba,
režie: Stanislav Slovák*

užitečných poznámek, nákladák informací, injekce emocí, pytle hormonů, takže potom je už jen na herci, jak si svoji postavu seskládá dohromady.

Je pravda, že podobně vážné role jako ta v Mefistovi vás zase tak často nepotkávají...

Může se to tak zdát, ale já tohle moc nerozlišuji. I u tragické postavy totiž vždy najdete komické rysy, a naopak. Ale je pravda, že Míklas je pro mě vzácná příležitost, i když v minulosti jsem pár takových už taky měl. A třeba v *Probuzení jara* jsem si „střihnul“ rovnou deset záporných figur v jedné inscenaci! Ale pro mě je obecně jakákoliv práce na Činoherní scéně za odměnu, je to taková herecká hygiena, očista duše. Oproti obří Hudební scéně, kde se dá leccos dohnat efektní výpravou, kostýmy, tak tady jsme jakoby nazí. Diváci jsou blízko, kolem jeviště je ticho, nepomáháme si mikroporty, nejsou alternace...

V činohře dostáváte spíš komediální role. Baví vás na jevišti improvizovat a vymýšlet různé „špílce“?

Nejsem toho příznivcem za každou cenu, ale přiznávám, že občas může někdo na jevišti

V dramatu Probuzení jara s Michaelou Merklovou, režie: Stanislav Moša

zahlédnout v mých očích jiskřičky pokušení! Pokud dostanu onu neodolatelnou chuť polzobit kolegy, je potom už jenom na jejich statečnosti, jestli to ustojí nebo ne. *(smích)* Ale rozhodně nemám rád takovou tu improvizaci

V dramatu Mefisto se Zdeňkem Burešem a Evou Jelínkovou, režie: Petr Kracik

*S Jakubem Uličníkem
v komedii Tři v tom,
režie: Antonín Procházka*

na sílu. Dobře napsanou, postavenou a fungující komedii není potřeba košatit. Je velmi těžké improvizací předčít už danou kvalitu. To se pak může lehce vymknout z rukou a sklouznout k lacinému podbízení se. A to já bych přitom věděl, jak jít divákovi pořádně naproti!!

V Brně jste v angažmá od roku 2007. Jaká tedy byla vaše první „pětiletka“?

Tak doufám, že ten plán, co jsem neměl, jsem splnil. No, uteklo to rychle. Předtím jsem byl deset let v Pardubicích, a to teď zpětně vnímám jako velice dlouhou kapitolu svého života. A tady už jsem šest! Když přijde mladý herec do angažmá, tak se mu zdá, že první sezóna trvá věčně. Nazkouší za ni třeba čtyři role a zdá se mu to nekonečné. Každý den toho spoustu prožije, hodně vypije... A když potká kolegu, který je v divadle třeba deset let, tak si to nedovede vůbec představit. Ale pak se to začne zrychlovat. A najednou nevíte, jestli je to dvanáctá, třináctá nebo čtrnáctá sezóna... Utíká to rychle, ale když si třeba vybavím, že loni na začátku prosince jsme měli premiéru *Bídníků* v Bratislavě, tak mám zase paradoxně pocit, že je to už tak před rokem. Od té doby jsme totiž udělali tolik další práce!

Náš rozhovor patří v Dokořánu do rubriky Čert tě vem. Jste pověřivý?

Pokud jde o divadlo, tak jsem docela staromilec. Mám rád všechno, co „smrdí“ divadlem. Šminky, paruky, dobové kostýmy, a právě i pověry. Dneska už se na to, škoda, moc nehraje. Divadlo bývávalo kostel! A dneska mladý herec klidně projde přes recepci divadla s čepicí na hlavě až na zkušebnu, píská a jí na jevišti a podobně. Ale proměňuje se leccos, je mi to trochu líto, ale co se dá dělat, kontinuita se přetrhala, zas nechci bejt zaprděnej... Zůstalo snad už jen to poplívání a kopnutí do zadku před premiérou.

A snažíte se aspoň vy osobně dodržovat nějaký rituál?

Dřív jsem pravidelně chodíval do divadla hodinu a půl před začátkem, i když jsem měl malou roli a nástup třeba až ve druhé půlce představení. Ale teď by se u mě rituálem dalo nazvat krátké rozcvičení se v šatně před tím, než si obleču kostým. Ať hraju jakkoliv náročnou roli, dělám to vždycky. To si jen tak minutku protáhnu tělo, v ponožkách a spodním prádle udělám pár strečových cviků a předklonů, taky se prokrví mozek... Pak teprve můžu zakleknout do bloků a odstartovat na jeviště!

Text: Lenka Suchá, foto: jef Kratochvil

ZKOUŠKY MUZIKÁLU ZORRO

REŽIE PETR GAZDÍK

Foto: jef Kratochvíl

VELKÁ ZKUŠEBNA

HRAJEME

William Shakespeare:

ZKROČENÍ ZLÉ ZENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdychtěný Lucenzio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdřív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – uživaného, chlubitěho a světem protřelého frajířka jménem Petruccio, který tuto dračičí v sukních vsutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina?

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlříová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčicová.

Klaus Mann:

MEFISTO

Lidstvo přestalo věřit, že za vším zlem stojí ďábel. Skutečnost je však mnohem horší: ďábel je v nás. A když se rovnou ďábel, tak alespoň jeho komplic. Kde se v člověku rodí ono potenciale ně ďábelské? Dramatizace slavného románu Klause Manna, jenž poprvé vyšel roku 1936, hledá odpověď v suggestivním příběhu talentovaného, leč chorobně etizádostivého herce, který v pýše a v touze po velkých rolích, v touze po slávě, zaprodá svou duši nacistické moci. Tento herec – Hendrik Höfgen, který na jevišti virtuózně ztělesňuje postavu Mefista, postavu z Goethova dramatu, se nakonec sám stává Mefistem svého druhu. Svůdným, uhrančivým miláčkem, jemuž divadelní i filmový Berlín leží u nohou, ale také zaprodanec svých někdejších ideálů a životních lásek. Mannův *Mefisto* výstižně zachycuje ty momenty, které setrvale hrozí strhnout moderního člověka do pekla vlastních ambicí a pýchy. Vždyť zaprodání duše je tak snadné!

Režie: Petr Kracik

Hrají: Martin Havelka, Lenka Janíková, Lucie Zedníčková, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Michal Isteník, Viktor Skála, Evelína Kachlříová, Hana Kovářiková, Pavla Vitázková, Jan Mazák, Ladislav Kolář a další.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhu Jakuba. Text s podtitulem „pocita Denisi Diderotovi“ však není pouhou dramatizací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky pře-

mítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poetu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Březinová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Petr Ulrych, Stanislav Moša:

KOLOČAVA

Příběh Nikolaj Šuhaje se odehrává v etnicky bohatém prostředí podkarpatské vesnice, v níž dominuje živel rusínský a židovský. Oproti předchozím divadelním podobám je posílen právě prvek židovský, bez něhož výpověď o prostředí, v němž se „zastavil čas“, je nemyšlitelná. A tak, vedle již známých šuhajovských motivů, se v této verzi objevují i Olbrachtovy motivy ze života chasidů s charakteristickými rysy tohoto etnika, jehož nejvýraznějším projevem, který se uchoval až do dnešních dnů, je právě hudba. Pochopitelně že muzikálová inscenace v baladickém hávu je nemyšlitelná bez živého hudebního doprovodu, o který se stará skupina Javory rozšířená o obsazení klezmerské kapely. Nemenší úlohu zde má i choreografie Vladimíra Kloubka a filmové dotáčky Dalibora Cernáka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Robert Jícha nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Eva Jelfínková nebo Libuše Billová, Ivana Vaňková nebo Zuzana Čapková, Petra Jungmanová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdeněk Bureš a další.

Brandon Thomas:

CHARLEYOVA TETA

Rozpustilá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavazní, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Rada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Jaroslav Žák, Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám názorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kultovní hlášky pocházejí – jak všichni citelé české filmové klasiky dobře ví – z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana na-

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

1.3. pá	19.30	Zkrocení zlé ženy	zakoupeno
2.3. so	19.30	Mefisto	A6
3.3. ne	18.00	Dokonalá svatba	
5.3. út	19.30	Jakub a jeho pán	A2
6.3. st	19.30	Koločava	
7.3. čt	18.00	Koločava	
8.3. pá	18.00	Koločava	
10.3. ne	18.00	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
11.3. po	19.30	My Fair Lady (ze Zelníáku)	
12.3. út	19.30	Faidra	AB2
13.3. st	19.30	Mojžíš	
14.3. čt	18.00	Mojžíš	
15.3. pá	19.30	Mefisto	A5
16.3. so	18.00	Charleyova teta	
17.3. ne	18.00	Charleyova teta	
19.3. út	19.30	Mefisto	C2
20.3. st	18.00	Škola základ života	
21.3. čt	19.30	Jezinky a bezinky	
22.3. pá	18.00	Jezinky a bezinky	
24.3. ne	19.30	Jezinky a bezinky	D
25.3. po	19.30	Zkrocení zlé ženy	A2013
26.3. út	19.30	Zkrocení zlé ženy	M2013
27.3. st	19.30	Zkrocení zlé ženy	R2013
28.3. čt	19.30	Jezinky a bezinky	AB4
29.3. pá	19.30	Jezinky a bezinky	C5
30.3. so	18.00	Jezinky a bezinky	

Jezinky
a bezinky

Hudební scéna

8.3. pá	14.00	Zorro	
8.3. pá	19.30	Zorro	
9.3. so	19.30	Zorro	A6/AB6
10.3. ne	19.30	Zorro	D/E7
11.3. po	19.30	Zorro	A1/AB1
12.3. út	19.30	Zorro	C2/E2
13.3. st	19.30	Zorro	A3/AB3
14.3. čt	19.30	Zorro	A4/AB4
15.3. pá	19.30	Zorro	C5/E5
16.3. so	19.30	Zorro	P
17.3. ne	15.00	Zorro	
17.3. ne	19.30	Zorro	
18.3. po	19.30	Zorro	
19.3. út	19.30	Zorro	A2/AB2
20.3. st	18.00	Zorro	
21.3. čt	19.30	Zorro	C4
22.3. pá	19.30	Zorro	A5/AB5
23.3. so	19.30	Koncert pro Krtku	
25.3. po	19.30	Divá Bára	
26.3. út	18.00	Divá Bára	
28.3. čt	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
29.3. pá	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
30.3. so	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	

Divá Bára

PREMIÉRA VEŘEJNÁ GENERÁLKA HOSTOVÁNÍ DERNIÉRA

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

2.4. út 19.30	Jezinky a bezinky	AB2
4.4. čt 19.30	Jezinky a bezinky	T2013
5.4. pá 19.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
6.4. so 19.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
7.4. ne 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
8.4. po 18.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
9.4. út 19.30	Jakub a jeho pán	C2
10.4. st 19.30	Jakub a jeho pán	X2013
11.4. čt 19.30	Jakub a jeho pán	A4
12.4. pá 19.30	Jakub a jeho pán	Z2013
13.4. so 19.30	Jakub a jeho pán	A6
14.4. ne 18.00	Charleyova teta	
15.4. po 19.30	Dokonalá svatba	
16.4. út 19.30	Mefisto	E2
17.4. st 18.00	Mefisto	
18.4. čt 19.30	Mefisto	C4
19.4. pá 19.30	Mefisto	AB5
20.4. so 19.30	Mefisto	AB6
21.4. ne 19.30	Mefisto	E7
22.4. po 18.00	Škola základ života	PPP
23.4. út 18.00	Škola základ života	P18
24.4. st 18.00	Škola základ života	PP1
25.4. čt 19.30	Mefisto	A4
26.4. pá 19.30	Mefisto	E5
27.4. so 18.00	Brouk v hlavě	
28.4. ne 18.00	Brouk v hlavě	
29.4. po 19.30	Tři v tom	

3.4. st 19.30	Funny Girl
4.4. čt 18.00	Funny Girl
10.4. st 19.30	Zorro
11.4. čt 18.00	Zorro
12.4. pá 19.30	Zorro
13.4. so 14.00	Zorro
14.4. ne 15.00	Zorro
14.4. ne 19.30	Zorro
16.4. út 18.00	Očistec
17.4. st 19.30	Očistec
18.4. čt 18.00	Očistec

Funny Girl

Očistec

psal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimořádnému ohlasu. A tak lze dnes říci, že Žákovy neopakovatelné postavičky „studáků“ a „kantorů“ – stejně jako autorovo laskavé ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude existovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtipné Žákovy postřehy o ní. Žákovy divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holíšová, Ivana Odehnalová nebo Hana Kovářková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Ivana Vaňková, Jana Musilová, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Josef Jurásek, Martin Havelka nebo Jaroslav Matějka a Zdeněk Bureš.

Joseph Kesselring;

JEZINKY A BEZINKY

ANEB ARSENÍK A STARÉ TETY

Byl to Jan Werich, který tuto hru viděl na Broadwayi a který ji nechal přeložit a uvést v Čechách v roce 1958. Důvodem jeho nadšení byl fakt, že se na divadle ještě nikdy předtím tolik nesměl...! Tedy právě jemu jsme dnes vděční za to, že se můžeme i my bavit jednou z nejslavnějších detektivních komedií světové dramatiky, jejíž děj se odehrává v milém a pohodlném domě, z jehož stěn dýchá spíš atmosféra viktoriánské Anglie než newyorský Brooklyn padesátých let. Dvě starší elegantní dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy, příjemné a pohostinné slečny, zvu podobně staré pány na bezinkové vino... V této rajské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé... A tak, když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Zdena Herfortová, Jana Gazdíková, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Bureš, Karel Mišurec, Tomáš Sagher, Michal Isteník a Robert Urban.

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende;

ZORRO

Legendární příběh hrdiny „Zorra mstitele“ od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatizace tohoto příběhu souborje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky prokomponovaná s takovými songy jako například *Bamboleo* či *Djobi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenca, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který u nás bude mít svou českou premiéru!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktória Matušová nebo Johana Gazdíková, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Robert Jícha nebo Dušan Vitázek a další.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba;

DIVÁ BÁRA

Milan Uhde a Miloš Štědroň jsou nesporně nestory (nejen) brněnského muzikálu – od legendární *Balady pro banditu* až po dvojici muzikálových titulů pro Městské divadlo Brno: *Nana* a *Červený a černý*. Po zmíněných dvou muzikálech na témata z klasické světové literatury zvolili nyní, společně s dalším hudebním skladatelem Leošem Kubou, námět z literatury české – *Divou Báru* Boženy Němcové. Libretista Milan Uhde se mimo jiné inspiroval i tragickými osudy samotné autorky, kterou celoživotně provázela netolerance, strach a nepochopení. Výsledkem je velké drama, ve kterém Bára bojuje za právo na svobodnou existenci a na štěstí, i za právo své kamarádky Elišky, nucené do sňatku s nemilovaným mužem, s nedůvěrou a nepřítelstvím celé obce – byl pohnutky jednotlivých vesniců jsou rozdílné, což Uhde ve svém scénáři mistrně rozkrývá. Bohatý příběh logicky korunuje i nenápadný, ale o to silnější milostný motiv vztahu Báry k myslivci.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Andrea Březinová, Vojtěch Blahuta, Stanislav Slovák nebo Dušan Vitázek, Marta Prokopová, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jan Mazák, Lenka Janíková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Lenka Bartolšicová a další.

Stano Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón;

SNĚHURKA A 7 TRPASLÍKŮ

Příběh, který znají snad všichni – po smrti laskavé královny matky si přivádí hodný Král domů zlou Macechu, která nedokáže snést krásu své nevlastní dcery. A když zemře i Král, je jí mladá Sněhurka vydána zcela na milost a nemilost. Před smrtí ji zachrání jen útěk do hlubin temného lesa. Na konci této strastiplné pouti však stojí k jejímu štěstí útulný domeček se sedmi postýlkami – jedna pro Prófu, jedna pro Kejchala, jedna pro Dřmala, jedna pro Rejpala, jedna pro Stydlína, jedna pro Štístka a jedna pro Šmudlu. Jen péče ženské ruky tu jaksi chybí a postýlky jsou poněkud malé. Ovšem Macecha se dozví, že Sněhurce se podařilo uniknout jejím spádům a rozhodne se jí zbavit sama... Na pozadí známé pohádky bratří Grimmů, jenně inspirování proslulou animovanou verzí Walta Disneyho, tvoří hudební skladatel Karel Cón a libretisté Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán svou osobitou stavbu, plnou hororového napětí, ztřeštěného humoru i pohádkové laskavosti. Vše samozřejmě kořeněno půvabnými, chytlavými písničkami. *Sněhurka a 7 trpaslíků* má všechny předpoklady být příjemným představením, nabízejícím dostatek radosti i potěšení dětem i dospělým. Zkrátka milou zábavou pro celou rodinu.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Svetlana Janotová, Jan Apolenář nebo Milan Němec, Rastislav Gajdoš nebo Petr Štěpán, Robert Jícha nebo Aleš Slanina, Ladislav Kolář nebo Igor Ondříček, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek, Jakub Uličník, Robert Musialek nebo Lukáš Vlček, Jakub Przebinda nebo Jiří Ressler, Michal Matěj, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

NA SKLENIČCE

S IGOREM ONDŘÍČKEM

*Se Zdeňkem Burešem
a Evou Jelínkovou
v dramatu Mefisto,
režie: Petr Kracík*

S Igorem jsme se potkali v divadelním klubu a před koncem rozhovoru v polovině věty vystřelil ze sedačky rovnou na jeviště. Zapomněl totiž, že ten večer hraje. V tu chvíli jsem mu uvěřil vše, co mi vyprávěl. Že ho divadlo a povinnosti v něm občas úplně pohltí. Vidím, že jsme si oba objednali pivo. Jsi pivař?

Ne, jsem vinař. Mám rád víno. Ale pil jsem ho teď několik dní, tak jsem si dal den s pivem. Abych vyrovnal kyselinky.

A do vína jsi pronikl hlouběji jako znalec, nebo ti jen chutná a hlouběji původ obsahu své skleničky nestuduješ?

Asi bych se o něj chtěl zajímat hlouběji, ale nemám teď na to čas. Odebírám vinařské bedýnky, nechám si od jednoho vinaře nachystat vzorek jeho produkce a degustuju a objevuju malá vinařství jižní Moravy. K tomu člověk dostane informační leták o vinařství a jeho způsobu výroby vína.

Takže se dá říct, že jsi vinařský patriot a preferuješ jihomoravská vína?

Já piju jenom moravská vína. Dávám přednost bílým, ale když jsme rok hráli ve Španěl-

sku, pil jsem tam jejich hutná červená vína. Ta byla vynikající. Ale jinak mám nejraději naše bílá vína. I když v zahraničí ochutnám jejich víno, vždycky se rád vrátím k tomu moravskému, protože je svěžejší a výjimečné. A na kvalitním si moc rád pochutnám.

Takže jsi hédonista?

Asi jo.

A kterým požitkům podléháš nejčastěji?

Spaní, jídlu, vaně, vínu, knížkám...

Knížky? To je trochu intelektuální hédonismus.

No a taky miluju přírodu. Protože v ní moc nejsem.

Co ti brání jít do lesa?

Nemám na to čas.

A čemu Igor Ondříček věnuje většinu času?

Je v Městském divadle a něco zkouší nebo něco organizuje nebo učí nebo něco píše nebo se sám učí texty...

V MdB jsi od roku 1994 a letos uzavřeš desátý rok jako šéf zpěvohry. Co taková funkce obnáší?

Fungujeme jako taková produkční skupina. Podle plánů, které se tvoří na dva až tři roky

dopředu, uvádíme každou sezónu pět titulů. A s Petrem Gazdíkem si tu práci rozdělíme, jednou má na starosti on tři a já dva muzikály, příště je to naopak. A na starosti mám všechny organizační záležitosti jako získávání práv a notových materiálů, obsazení, smluvní ošetření všeho při zkoušení, smlouvy s externisty, smlouvy s agenturami, plánování zkoušek a spousta dalších přidružených aktivit. Je to vyložené organizační funkce.

A je pro tebe náročnější organizace převzatého muzikálu, nebo původního?

Je to nárazová práce. A pokud organizuju původní inscenace, je to časově i pracovní náročnější.

toho příběhu, tak je mi úplně jedno, jestli je převzatý, nebo původní. Samozřejmě u těch původních muzikálů je výborné to, že to nemá žádnou inscenační tradici a nikdo nemůže říct: „Takhle by se to mělo hrát.“ U těch původních muzikálů se od začátku hledá forma každé role. Jak to říct, je to taková jakoby panenská práce.

Takže u převzatých inscenací víc hrozí, že nenaplníte očekávání diváků, kteří muzikál znají z jiné scény?

To se asi stává nám všem, že v takovém případě máme očekávání a těžko se jich zbavujeme. Mně už taky není dvacet a sám jsem třeba *Romea a Julii* viděl v sedmi provedeníh.

Herectví je úžasná psychoterapie

Ovlivňuje tě tato profesní funkce jako herece?

Dříve jsem se díval na fungování divadla jako celku pouze z pohledu herece, když se ale člověk dostane do organizační struktury, tak mě osobně to hodně pomohlo a otevřelo mi to oči. Že není největší starost jen to, jestli mám jako herec připravené boty tam, kde je mám mít, a jestli umím text, ale že za tím vším je ještě spousta dalších lidí a věcí, které je potřeba zařídit. Tak mi to zrelativizovalo herecké starosti. A taky si člověk uvědomí, že je součástí soukolí a netočí se to jen kolem něj. Pro mě osobně to byla velká výhoda.

Takže jsi dnes pan Igor Pokornější?

To určitě. Ano, jsem pokornější. Vůči divadlu určitě.

Jako herec dáváš přednost původním, nebo převzatým muzikálům?

V podstatě je to tak, pokud je tam pro mě zajímavá herecká role, postava, která má vnitřní logiku a zapadá do stavby

A už na to nejdu jako poprvé, kdy jsem čekal, jak to dopadne. Ale oceňuju třeba, že něco udělali jinak, že to můžu srovnat. Čím jsem starší, víc mě začíná na tom divadle fascinovat, když je to výborně režijně a dramaturgicky vymyšlené, že se ten příběh nevzpírá autorovi. Což mám pocit, že se někdy v divadlech stává. Nejkrásnější pro mě je, když herec zahraje charakter a já tam sedím a věřím mu, že se ten příběh odehrává. Osobně moc nemám rád konstrukce. Víc mě fascinuje příběh těch postav a taky uznávám,

*S Hankou Holíšovou
v muzikálu Funny Girl,
režie: Pavel Fieber*

že autoři děl to psali se záměrem něco divákům předat, a pokud ten režisér cítí autora a dokáže to formou předat současným divákům, je to úžasné.

Naplňuje některý muzikál z Městského divadla to, co jsi teď popsal?

V poslední době byl pro mě zjevením muzikál *Pokrevní bratři*, který jsem několikrát v divadlech viděl, ale nikdy se mi nelíbil. Přišlo mi to jako sentimentální slátanina, zcela vykonstruovaná, ale pak se člověk dostane k realizaci a objeví aktuální téma matky, která nemá peníze a musí jedno ze dvou dětí dát někomu jinému. Představím si babybox a to šílené rozhodnutí matky, která ho tam jde dát a ví, že už ho nikdy neuvidí. To je pro mě neuvěřitelné. Nebo spíš nepochopitelné. Ačkoli zcela chápu, že je k tomu dohnána okolnostmi. Tady je potřeba, aby se to zahrálo pravdivě, diváci tomu uvěřili a propadli příběhu. Pro mě bylo zjevením v tom, že to u nás v divadle kolegové a kolegyně dokázali. Proto je pro mě tento muzikál zjevením.

Máš nějaký muzikálový titul, který bys u vás v divadle rád viděl a třeba v něm i hrál?

Nejsem moc znalec současné světové scény, takže neumím říct, pojďme a udělejme například *Fantoma opery*, kterého jsem jednou

viděl v Londýně. A přestože si myslím, že je to úžasný titul a má skvělou hudbu, tak mi to přijde neaktuální, má staré postupy, je to stará věc. Nebo jsem třeba viděl nádherný muzikál *Billy Elliot*, ten je ale tak zakořeněný v thatcherovské Anglii osmdesátých let, že nevím, zda by bylo možné ho přenést k nám. Určitě existuje možná padesát nových skvělých muzikálů, které já neznám a mohly by se u nás objevit. To je jako s otázkou, jakou mám nejoblíbenější roli...

...nejtrapnější otázka pro herce, co?

Nikdy nevím, co na to mám odpovědět. Hamleta? Mně se totiž vždy stávalo, že přišla role, o níž jsem neměl ponětí, že existuje, a byla úžasná. Tak tohle raději přenechávám jiným pověřeným osobám, které ví, na co má náš soubor, které tituly zaujmou a osloví naše publikum a budou úspěšné.

Ať se ne bavíme jen o muzikálech, jak vnímáš vaši činoherní scénu?

Trochu jako takovou chudší sestru té muzikálové. Ale neprávem. Je to spíš tím, že máme velkou a novou hudební scénu. Přesto myslím, že je naše činoherní scéna hodně zajímavá. Ale je to samozřejmě také tím, že do hlediště na činohru se vejde mnohem méně diváků. Takže třeba v divácké anketě Křídla

cenu nikdy nedostávají lidé z činohry, ale vždycky vítězí kolegové, kteří jsou vidět hlavně na hudební scéně. Ale je to cena popularity.

Co tobě dává činohra a muzikál ne?

Určitě větší prostor jako herci. Muzikál vyžaduje určité dovednosti, člověk musí umět dobře zpívat, někdy dobře tančit, pokud je na tom inscenace založená. Ale na činohře mě víc baví osudy postav, pro mě je to fascinující. I když je to zasazeno do extrémní situace, aby to bylo pro diváky dějově zajímavé. Mě ale baví to, jak se postavy v takových situacích zachovávají a jak ji řeší. Taky funguje určitě to, že mnohé z nás něco podobného potkalo v běžném životě. To je zřejmě důvod, proč divadlo diváky tolik táhne.

Zní to tak, že je pro tebe činohra jistou formou psychoterapie.

Pro mě je divadlo zásadní terapií. Naprosto. **A funguje to od počátku herecké kariéry?** Ne. To rozhodně ne. To se vyvinulo. Někdo jde na JAMU a je intelektuálně vyspělý, tak to já jsem vůbec nebyl. Já jsem šel divadlo dělat s tím, že by to bylo fajn, kdybych hrál a někdo mi za to tleskal. Až se v tom člověk ocitne a dostane první herecké příležitosti, teprve objeví tu neuvěřitelnou možnost vyzkoušet si, jaké je někoho zabít, milovat, nenávidět. A když je člověk dobrým hercem, tak to hledá v sobě, protože tyhle schopnosti máme asi v sobě všichni. Mě osobně to velmi baví, když u druhých vidím, že to hledají v sobě a nenapodobují. Takhle se v sobě po-

drápat a v sobě si něco objevit, to je vynikající věc. My jsme k tomu nucení povahou našeho zaměstnání. A taky jsem mockrát přemýšlel, jestli lidé, kteří se herectví nevěnují, mají možnost podobného ventilu. A jestli o těch věcech tak přemýšlejí.

Takže se dá říct, že ti herectví pomáhá i v osobním vývoji?

Určitě. Každá role a herecká práce mě posouvají. Na druhou stranu to, že v divadle trávím většinu času, mému soukromí moc nepomáhá. To je ale druhá stránka této mince.

Dokážeš žít a relaxovat i mimo divadlo?

Ano, ale to je nejlepší odjet úplně pryč. Chvilí se nevidět s kolegy a nehrát divadlo, o to víc se na ně těšit při návratu zpět. Ale fakt je, že když se podaří představení, a to můžu být jakkoli unavený, ale podaří se to a diváci skvěle reagují, my dáváme energii jim a oni zase nám, a ta výměna dokonale funguje a diváci jsou spokojení a kolegům dělá radost, že to můžou hrát, to je taková nabíječka, jako by někdo mou přírodní šňůru strčil do elektrické zásuvky. To je nádherný pocit.

Přesto, i ty žiješ také mimo divadlo. Co ti v této dimenzi otevírá obzory?

Pes. Jednak si na něho musím udělat čas a díky němu se dostanu ven, vypnu hlavu a soustředím se na něco úplně jiného. Ale my máme navíc složitou psí povahu, vzali jsme si ho z útulku. Je to problémový pes a já si říkám, že to tak mělo být. Kdybychom měli nějakého hodného Puntu, tak na to hřeším a je pořád se mnou v divadle. Franta se mnou v divadle být nemůže. Tak jezdíme na výcvikové tábory a víkendy, tam potkávám lidi, které bych zřejmě nikdy nepotkal. A najednou mi pes otevírá obzory a umožňuje setkání s úžasnými lidmi, pejskaři, které bych nikdy nepoznal, a dostávám se na místa, kam bych nikdy sám nešel. Tohle je jedna z věcí, která přijde člověku do života náhodou a změní ho zcela.

*S Martinem Havelkou
v dramatu Mefisto,
režie: Petr Kracik*

*Text: Martin Hybner,
foto: jeř Kratochvil*

NAPSALI O NÁS

K NOVÉMU BRNĚNSKÉMU MUZIKÁLU: ČEKÁNÍ NA OČISTEC STÁLO ZA TO!

Nejdříve základní fakta: Libretista, režisér a ředitel Městského divadla v Brně Stanislav Moša s hudebním skladatelem Zdenkem Mertou vytvořili společně šest původních muzikálů. Tím předposledním bylo PEKLO – první část trilogie inspirované Danteho *Božskou komedií*. Dílo mělo premiéru v roce 2008. Až v lednu 2013 mohli diváci zhlédnout druhou část volné série pod názvem OČISTEC. Proč to trvalo tak dlouho – kdoví. Určitě šlo o hledání těch správných motivů, toho správného výrazu.

Nechme ještě promluvit autory: „Tříčlenná skupina svobodomyšlných rockerů se jistou shodou okolností ocitne v jakémsi podivném klášteře, kde jsou najednou nuceni vzdát se všeho fyzického – pozemského, co dosud považovali za jediný a opravdový smysl svých životů. Deny, Jerry a Bas jsou na toto zvláštní místo uneseni třemi okouzujícími dívkami, které se je spolu s ostatními členy řádu snaží prostřednictvím přímé konfrontace přesvědčit, že podstatou lidského bytí má být jakési vyšší poslání. V čele s matkou představenou dovolují mniši a mnišky nahlédnout třem „výtržníkům“ do životů těch, kteří svou touhu po tělesnosti, mamonu či obžerství přehnali a sami za to potom tvrdě zaplatili. V příběhu se tedy setkáváme jak s hraběnkou Báthory, tak s Maharáždou z Dháří či Pepí-

kem Stalinem a Dolfíkem Hitlerem. Nic ovšem není tak jednoznačné, jak na první pohled vypadá. Ukáže se, že matka představená má se svými ovečkami poněkud pragmatičtější plány, než se navenek jeví, a zachováme pro tuto chvíli jako překvapení, kdo dojde ke skutečnému očištění. Budou to oni tři nevázaní mladíci, nebo nadpozemská bytost Anděla, která dosud nepoznala jiný než klášterní svět?“ Opravdu se ukáže v závěru příběhu, že živočišná síla rockerů je úžasnější, než ponuré zdi kláštera. Když se tam rozezvučí ta nakažlivá hudba – oslava života, tak je najednou celý očistec „v háji“ a všichni radostně tančí, protože radost, to je životní cíl, který nám snad i pánbůh s pochopením dopřává. Přiznávám, *Očistec* mne jako diváka trochu děsil. Představoval jsem si drsné obrazy Adama Michny z Otradovic (po roce 1600), který zobrazil všechny hrůzy mučení v očistci. Představoval jsem si rytiny Albrechta Dürera z jeho *Apokalypsy*. Vyvaltal mi v představách výrazný církevní spor, kdy podle katolické víry pro duše v očistci je možno získat odpustky a tak jim vyprošovat Boží požehnání. Naproti tomu Lutherových 95 tezí, kde pod číslem 11 říká: Názor, že církevní tresty mohou být přeměněny na tresty v očistci, je očividně koukol, který byl zaset, když biskupové spali. Potom pod číslem 14 – nedostačité zdraví ducha, tj. nedostatek lásky, s sebou nutně přináší strach, který je tím větší, čím menší je láska. Nakonec pokračuje číslem 15 – tento strach a hrůza jsou dostatečné samy o sobě, aby reprezentovaly trest očistce, protože to je velmi blízko hrůze zoufalství... Jak naložil s *Očistcem* libretista Moša jsem už naznačil. Naštěstí bral celé téma na jedné straně filozoficky, ptajíc se na štěstí a na právo být šťastným, byť v neurvalé formě: sexizmu, obžerství a mamonu. Na druhé straně ta radost z pozemského života je nakažlivá až tak, že zvítězí nad stanovenými dogmaty. Nejdřív se rozšafní rockeři octnou v klášteře, kde musí snášet muka odpirání toho, co pro ně bylo samozřejmé. Tady se zjevuje příběh jako moralitka jezuitského divadla (rekatolizace po roce 1620), naštěstí moralitka neúspěšná. Rockeři, jak už bylo naznačeno, vítězí!

Autoři trochu překvapivě (a naštěstí) pojali své dílo jako docela veselou neposlušnou revue, kde se střídají komické scény, moc hezké písničky, tance, ale přitom zůstávají zachovány na „pozadí“ příběhu ony myšlenkové pochody, s kterými můžeme, či nemůžeme souhlasit. A začínám trochu rozumět té věčné nevráživosti katolíků a evangelíků, která stála už tolik zbytečné krve... Ale vraťme se k příběhu: Na scéně hrají (a dobře) skutečně živou hudbu klavírista a zpěvák Deny, který nás hrou provází a komentuje vše, co se právě děje (Stanislav Slovák), baskytarista a zpěvák Bas (Jiří Mach), který holduje jídlu tak, že ho povyšuje nade vše a Jerry, zpěvák, kytarista a... sexuální štvanec (Dušan Vitázek). Trojici ještě doplňuje němý bubeník, robustní Jaroslav Záděra (skutečně vynikající výstup bubnování do stolu s Márií Lalkovou). Kromě této hudební produkce je samozřejmě „v jámě“ orchestr řízený Danem Kalouskem (na premiéře, jinak bude dirigovat i mladá Ema Mikešková). Ještě připomeňme funkční scénu Jaroslava Milfajta a stejně účelné kostýmy A. Kučerové. Nápaditou choreografii připravila dvojice Hana Kratochvilová a Aneta Majerová.

O hereckých výkonech jenom krátce: Jsme už zvyklí na to, že pěvecké, taneční i herecké výkony jsou v brněnském Městském divadle standardně na vysoké profesionální úrovni. Tady není malých rolí, „malých“ výkonů. Moša dal velkou (a ne první) příležitost Stanovi Slovákovi. Jeho komentování příběhu i jeho sarkastický humor udával inscenaci ten správný směr, temporytmus, správný úhel pohledu. Takže i „jezuitská moralitka z kláštera“ byla najednou viděna úhlem rošťáren rockerů.

Možná nejdůležitějším prvkem *Očistce* jsou vedle náročných výkonů protagonistů na scéně autorské nápady. Třeba obrovské varhany přes celou scénu mají původně jenom celé tóny – schody, na kterých lze kráčením nebo poskakováním hrát. Ti tři uličníci však dodají i „černé klapky“, tak potřebné půltóny, které potom znějí v jejich rockové melodii. Tady je hudba (schody – klapky) aktivním jevištním prvkem příběhu. Autoři si bezstarostně hrají s „ukazovacími“ příklady.

Například scéna z Kámasútry, kde je krásně nelogicky propojena tato indická „sútra“ ze šestého století s Harekrišnou, kterou založil Američan Goswami někdy v 60. letech 20. století. Ale nevádí, nevádí! Vždyť jsme v prostopášné revue, ne v historickém eposu. Stejně tak jsou zábavné, až člověka pojmá hrůza, dvě děti, Stalin a Hitler. Stejný je multimilionář Hurt (ve výborném podání Zdeňka Junáka – alternuje Milan Němec), který se na začátku jeví jako klíčová postava, vždyť on ohrožuje rockery, protože se jeden z nich vyspal s jeho holkou. A je to zase Hurt, který překvapivě „spolupracuje“ s klášterem a zjistíme, že to nebyla náhoda, proč se muzikanti dostali právě tam. A je to zase ten mafián Hurt, který se chce dívat, jak budou v klášteře rockeři převychovaní. A když naopak oni hudbou převychovávají klášter (Očistec), co udělá Hurt? Autoři ho nechají jednoduše zmizet. Nevadí, nevádí! Vždyť se díváme na krásně neposlušnou revue.

Přijal jsem hru. Znějí výborné písničky, herci se výborně pohybují, věrohodně hrají. Když má Dušan Vitázek chuť na sex, upřímně ho litujeme, že HO nemá. Když má Jiří Mach hlad, tak hladovíme s ním. No a když Stano

V úterý 19. února navštívili hráči a trenéři extraligového týmu HC Kometa Brno muzikálové představení *Jekyll a Hyde*, aby oplatili umělcům jejich podporu ve vítězném zápase s Karlovými Vary. Věříme, že budeme v úspěšně navázané spolupráci pokračovat i nadále.

HC KOMETA BRNO vs. JEKYLL A HYDE

foto: jef Kratochvíl

Slovák komentuje, až s černým humorem, své eskapády, držíme mu palce, jako obyčejně člověk drží palce ničemovi, který je sympatický...

Ještě na závěr poznámka k hudbě: V *Očistci* zní hodně písní. Mnohé by mohly být sláгры. Rocková písnička „Kuřička“, nebo píseň „Mahárádža,“ ve které se ozývá Haré Krišna nebo toužebná píseň „Otázky“. A tak bychom mohli pokračovat dál. Čím to je, že se muzikálově, vysloveně drama posouvající písně, stanou hitem (např. Ebb – Kander, Kabaret či skladba „Money“)? Asi je to věc marketingu. Vnučení písní do médií, aby se

OČISTEC

JAKO ROCKOVÁ SHOW V KLÁŠTEŘE

Druhý díl hudební trilogie *Osudová komedie* s podtitulem *Očistec* si připravilo v lednové premiéře Městské divadlo Brno. Spojitost s Dantovým románem, která se nabízí, je zde pouze tematická. Autoři inscenace duo Moša-Merta změnili oproti předchozímu *Peklu* téměř vše od žánru, postav po jazyk a prostředí.

Rockeři v klášteře...

Skupinka tří kamarádů – Deny, Jerry a Bas, kteří spolu hrají v rockové skupině, se díky svému nezřízenému životnímu stylu ocitají

hráby. A co se hraje, stane se oblíbeným, a pak se právě toto hraje dál. Jednou jsem se na to ptal Zdenka Mertvy, proč se o své písně, potencionální hity, víc nestará, a on jenom mávl rukou. Prý ho ten marketing nebaví. Raději vymýšlí nové melodie.

A resumé z celého výpravného divadla? Je to na hony vzdálený příběh tomu temnému pachtění se do nebe prostřednictvím „polepšení“ v mezistanici zvané *Očistec*. Tato revue je moudrá, zábavná, rozpustilá, no prostě příjemná. Naštěstí. A už teď si kladu otázku: Jaká bude třetí část této velmi volné trilogie – Nebe? Nechme se překvapit. A kdy to bude? Snad dřív, než *Očistec*, který na sebe nechal dost dlouhou čekat. Ale stálo to za to.

Peter Stoličný

www.musical-opereta.cz, 23. 1. 2013

v podivném klášteře, kde panují prazvláštní pravidla a velmi přísný řád. Do kláštera jsou mládenci uneseni třemi půvabnými dívkami, které se „zlobivé rockery“ spolu s ostatními členy kláštera včetně přísné matky představené snaží přivést pomocí odříkání jejich radostí a přísného režimu na cestu údajného vyššího poslání.

Tyto hříchy jsou mladíkům prezentovány formou jak fyzického odpírání a utrpení, tak i prostřednictvím nahlédnutí do životů těch, kteří podleli svým patologickým touhám, jako například obžerství, smyslnost nebo touhou po bohatství, kráse a slávě (Hitler, Stalin, hraběnka Báthoryová nebo Mahárádža z Dháří). Otázkou zůstává, jestli se podaří bohémské mladíky touto formou „napravit“ a očistit, nebo se naopak ukáže, že všechno je úplně jinak...

Jaroslav Milfajt opět dokazuje, že je mistrem svého řemesla. Nápaditá a plně funkční scéna splňuje podmínky jak pro živý koncert rockové skupiny, tak i ponouřiti klášterních stěn. Do toho obrovské funkční varhany nebo velké šachovnicové pole, do kterého vtěsnaná třicítka herců v pohybu nabízí výbornou podívanou.

Kostymérka Andrea Kučerová odvedla rovněž dobrou práci. Po hudební stránce si na své přijdou vyznavači rockové muziky, kteří si naživo mohou vychutnat koncert v podání čtveřice hlavních postav včetně mlčenlivého bubeníka Divouse alias jevištního mistra Jaroslava Záděry v netradiční roli.

Kromě standardně dobrých pěveckých čísel svou práci odvádí i sborové zpěvy pod vedením Karla Škarky a hlavně třicetičlenný orchestr, který tvoří vkusnou zvukovou kulisu s dirigentem Danem Kalouskem v čele.

Charismatictí rockeři v náročné choreografii

Co se týká hereckého umění nelze vytknout ústřední trojici vůbec nic – Slovák, Mach a Vitázek, kteří si svoje role s chutí užívají, a to jak na pódiu, tak i při ostatních scénách v klášteře, a radost z hraní z nich přímo číší. Z ženských rolí zaujme Svetlana Janotová jako Anděla, Ivana Vaňková jako Hraběnka Báthory, která s neobyčejnou šikovností mění kostýmy, nebo Pavla Vitázková v trojroli Evy, Krasotinky a Hurtovy ženy. Nezapomenutelný duet odehraje bubenické číslo „o stůl“ v podání nemluvného Divouse Jaroslava Záděry a Terky ve ztvárnění Márie Lalkové. Určitě mezi nejpovedenější scény patří šachovnicový souboj desetiletého Pepíka Stalina s Dolfikem Hitlerem, kde se umně střídá třicítka herců v obtížné choreografii.

Očistec podle Městského divadla Brno nabízí třaskavou show plnou dobré muziky, efektivních scén a choreografie a barvitého hudebního a pěveckého doprovodu.

Kateřina Šebelová,
www.velkaepocha.sk, 3. 2. 2013

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO:

JAKUB A JEHO PÁN

Do rodného Brna se vrátil Milan Kundera. Přesněji jeho *Jakub a jeho pán*, jedna ze tří her, které napsal. Hlásí se ale bez uzardění už

jenom k té poslední, která je poctou Denisi Diderotovi a jeho *Jakubu fatalistovi*. On sám do Česka z mnoha důvodů jezdí nerad, a také na premiéru do Městského divadla poslal za sebe na výzvědy spisovatelku Sylvii Richterovou z Říma s tím, že když dopadnou *Jakub a jeho pán* dobře, možná někdy na jaře inkognito přijede. Povedli se náramně, možná vůbec nejlíp z dvaceti inscenací realizovaných v Čechách a na Moravě. Přitom do roku 1989 si na ně v náročné tajnosubné konspiraci troufli jen v Ústí nad Labem (1975) a v Ostravě (jaro 1989). Téma se nevytratilo: je o hledání svobody, tedy o cestě často trudné a k vzteku, málokdy vytrvalé a cílevědomé. Stěťávají se na ní teorie fatalismu s teoriemi volnosti. Pán na té pouti vydává rozkazy, ale Jakub určuje jaké. Střet moci a plebejství nemusí být vždy zničujícím vztahem plodícím revoluce, objevují-li ti dva spolu toleranci, odpuštění. S podivuhodně aktuálním poselstvím v samotném závěru. Oba mají po strastech a šťastném shledání zase vykročit: VPŘED. „Kde to je?“ ptá se pán. „Prozradím vám velké tajemství. Odvěky trik lidstva,“ odpovídá Jakub. „Vpřed – to je KAMKOLI. Kam se podíváte, všude samé vpřed!“ A pán po chvíli tápání přikazuje, jak je jeho údělem: „Nuže, Jakube, vpřed!“ – „Odcházejí šikmo dozadu,“ přikazuje poslední autorova scénická poznámka. Ano, dozadu a kamkoli, to je přece už znovu hořkosměšný český vektor z Evropy, kam už by zase raději mnozí nepatřili. Kamkoli, jenom když budou u moci. Velké, donedávna

Koločava
muzikálová balada

Činoherní scéna

6. - 8. BŘEZNA 2013

Zkrocení zlé ženy
legendární komedie
o lásce v různých podobách

Činoherní scéna

1., 25. - 27. BŘEZNA 2013

My Fair Lady
(ze Zelňáku)
muzikál

Činoherní scéna

10. a 11. BŘEZNA 2013

Funny Girl

klasická muzikálová komedie

Hudební scéna

3. a 4. DUBNA 2013

Jakub a jeho pán

moudrá komedie

Činoherní scéna

9. - 13. DUBNA 2013

Očistec

muzikálová komedie

Hudební scéna

16. - 18. DUBNA 2013

možná netušené poselství českého spisovatele, kterého někteří Češi ve vlastním fatalismu fatálně vypudili.

Jiří P. Kříž, Xantypa, 31. 12. 2012

MINIRECENZE ROVNOSTI

Muzikál *Funny Girl* o tom, jak se z chudé holky stane hvězda kabaretních revue, odehrálo v závěru minulého roku a v další sérii představení Městské divadlo Brno. Příběhu proslaveném po světě díky filmové verzi s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem nechybí humor, swingové a ragtimové melodie, stepařská čísla nebo divácky vděčný výstup na kolečkových bruslích. Německý režisér Pavel Fieber připravil v Brně příjemně oddechovou podívanou, kterou navíc servíruje v sympatické dvouhodinové délce. Hlavně první polovina tak plyne svižně a s lehkostí příznačnou světu kabaretních revue. Po přestávce atmosféra poněkud houstne – úměrně tomu, jak přibývají těžkosti i v životě hlavní hrdinky Fanny Briceové. Co však povyšuje brněnské nastudování na zážitek, jsou výkony obou představitelk titulní postavy. Radka Coufalová i Hana Holišová zvládly obtížnou roli „s plnou parádou“ (slovy úryvku jedné z jejich písní),

přítom každá se s ní popasovala naprosto osobitě a po svém. Coufalová obdařila Fanny hlavně pohybovou šikovností, s níž na jevišti v dobrém slova smyslu řádí. Fanny Holišové je navenek umírněnější, o to víc ale dává její pojetí vyniknout i jemnějším odstínům role. Přesně dovede dávkovat humor, ironii i duševní strádání postavy. K tomu obě herečky přesvědčivě zpívají a tančí. Přiřadily se tak na seznam mnoha známých hvězd, které se se stejnou rolí úspěšně popraly před nimi. Z našich to byly Monika Absolonová a Tereza Bebarová, které svůj úspěch završily i Thálií. Za pár dní vyhlásí komise nominace na tuto cenu za loňský rok, takže by v nich některá z „funny girl“ zabodovala i do třetice?

Lenka Suchá, Brněnský deník, 8. 1. 2013

TEMPERAMENT „FUNNY GIRL“ V BRNĚ ZÁŘÍ TĚMĚŘ BEZ CHYBIČKY

Od české premiéry muzikálu *Funny Girl* Julea Stynea a Boba Merrilla v roce 2005 v Divadle Na Fidlovačce uteklo již mnoho vody. Avšak tento muzikál nestárne a z našich jevišť nemizí. Důkazem je úspěšná inscenace v Severočeském divadle v Ústí nad Labem, která se odehrála 25. listopadu roku 2011 (oficiální derniéru měla v pražském Divadle Hybernia 25. a 26. října 2012) a do třetice letošní očekávané uvedení v Městském divadle Brno, kde se na Hudební scéně objevuje od 22. září 2012.

Na jednu z repríz tohoto muzikálového kusu v MdB jsem se vydala s velkou zvědavostí. Jak zde v režii Pavla Fiebera bude život herečky Fanny Briceové pojat? Reálněji, či se bude držet starého známého scénáře od Isabel Lennartové? Asi nemusím dodávat, že mnoho úprav tato verze od předlohy neprodělala. Pro pobavení českého diváka ale například byla přidána aktuální humorná narážka na methanolovou aféru, co nenechala jediného diváka chladným.

Určitě velké plus tohoto divadla je, že využívá živý orchestr, který každé inscenaci přidá na živosti. Slouží jako tepající srdce, díky němuž inscenace opravdu žije! Tím si také hudbu divák dokáže vychutnat do posledního tónu. Což se nedá říci o reprodukované hudbě v mnoha jiných divadlech. Ale co

se zdá trochu unavující, je velmi dlouhá předehra, jak na začátku, tak po přestávce. Na začátku představení ji lze pochopit, hudba s blikajícími žárovkami navodí pocit, že jsme na Broadwayi a představení tím může získat na autenticitě. Ale po přestávce již divák nepotřebuje „naladit na tu správnou vlnu“, již je naladěn z předchozího dění. Tím se stává dlouhá předehra unavující a celkem zbytečná.

Velmi zábavné na tomto muzikálu je sledovat stoupající křivku pěveckého a hereckého projevu představitelky Fanny, Radky Coufalové. Její zpěv se zpočátku může zdát nesmělý, skoro můžeme říci, jako by nestačila s dechem. Ale čím se více příběh rozvíjí, tím její herecký projev úměrně roste a roste. Její projev samozřejmě vyvrcholí těsně před koncem a na konci, kde již není pochyb o nejen pěveckém a komediálním nadání této herečky, ale i o její taneční průpravě, která se nejvíce projevuje ve stepařských číslech předvedených s grácií a lehkostí. Výborně jí v tomto směru sekunduje Denny Ratajský, představitel Eddieho Ryana. Také její druhý partner, tentokrát životní - Nick Arnstein, v podání Aleše Slaniny se nenechal zahanbit a jeho sametový hlas by dokázal obloudit nejednu ženu.

Zmínka o stepu mě přivádí dle mého, k nejzdařilejší scéně celé inscenace a tou je, filmovou verzi inspirované představení Labutího jezera, coby komického výstupu se stepovými prvky. Z Odetty je prvotřídní kachna s potápěčskými ploutvemi na nohách a sbor labutí, v podání tanečnic z company, proměň Paux de Quatre ve stepařskou show. Nejen že zachovávají původní melodii od Čajkovského, ale toto číslo byla příjemná změna oproti klasice, na kterou jsme zvyklí třeba z Národního divadla.

Co se týče scénografie Christiana Floerena, ta je velice nápaditá. Nejprve se přítomný děj odehrává na forbině (v divadelní šatně) a Fannyiny vzpomínky na scéně. A po hlubším ponoření do vzpomínek se celé retrospektivní dění odehrává jen na celé ploše jeviště. Krom konkurzu do Ziegfeldovy společnosti, přičemž předscénu od scény odděluje stříbrná třípytlivá opona z trásní, za níž se během konkurzu odbude přestavba. Díky tomuto řešení nevznikají v ději nepříjemná hluchá místa. Na konci se vracíme zpět do přítomnosti do šatny na předscénu.

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot / **KOČKY**
Terence McNally, David Yazbek / **DONAHAI**
S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / **CYRIL A METODĚJ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Sereca / **FAIDRA**
Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová / **FUNNY GIRL**
Milan Kundera / **JAKUB A JEHO PÁN**
Joseph Kesselring / **JEZINKY A BEZINKY**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša / **OSÍTEC**
Klaus Mann, Ariane Mnouchkine / **MEFISTO**
J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende / **ZORRO**

KŘÍDLA 2012/2013

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Jméno:

.....

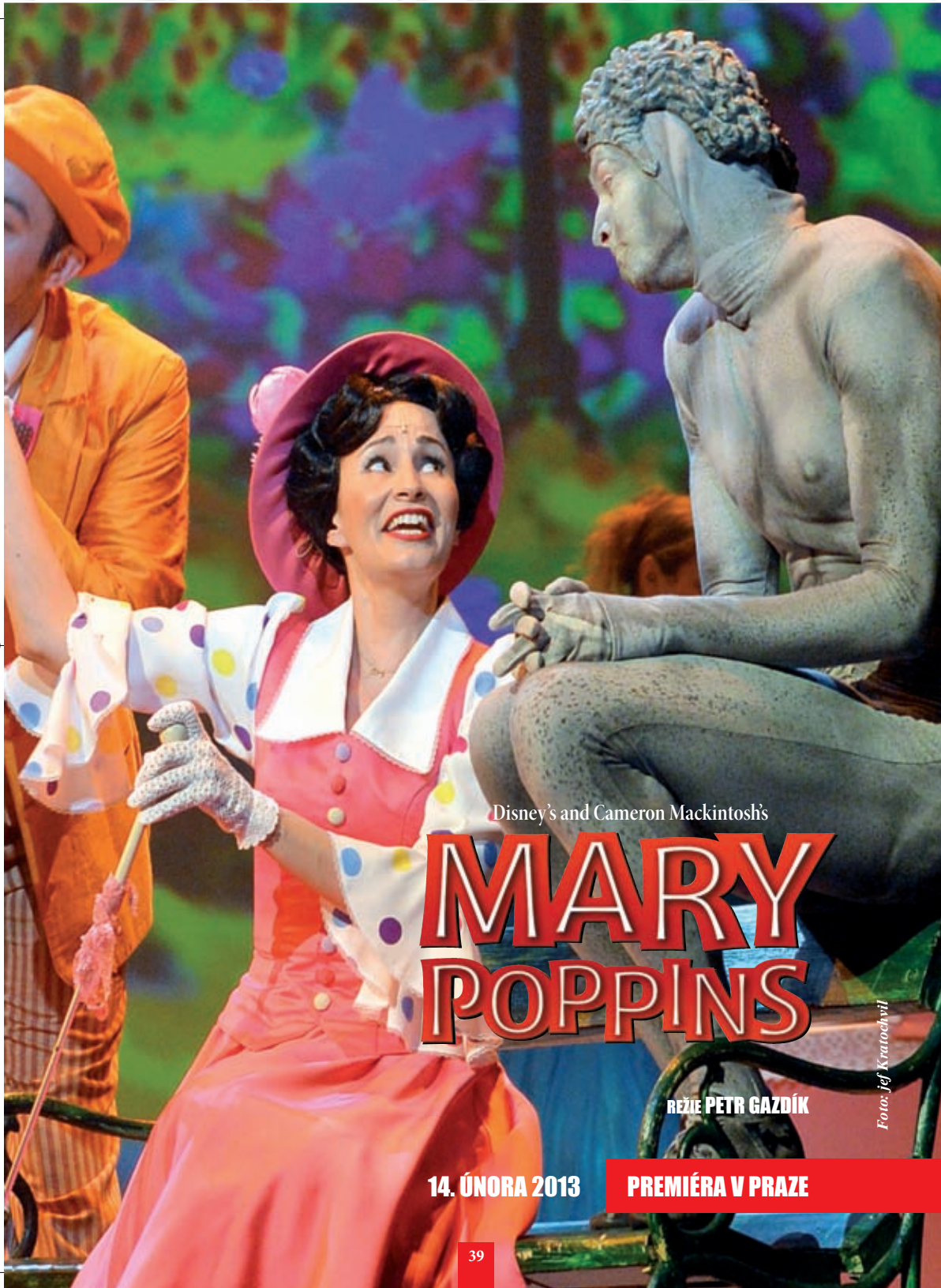
Adresa, (e-mail):

.....

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2013

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

REŽIE PETR GAZDÍK

Foto: Jgf Kratochvíl

14. ÚNORA 2013

PREMIÉRA V PRAZE

Je vidět, že se scénograf hrátkami s prostorem snaží diváka bavit, aby každá scéna byla jiná, zajímavá a nenechává ho tak nudit se. Zjevně i proto si při tvorbě potrpěl na detaily, jako jsou palmy v restauraci, pečlivě složené ubrousky na stole a další drobnosti, kterých je jeviště plné.

Zkrátka tento muzikál je plný překvapení, ať se jedná o výkony jednotlivých postav či choreografii, o kterou se zasloužil Denny Ratajský se Simonou Lepoldovou. Pro chmurné dlouhé zimní večery je toto dílko jako dělané. Pozvedne náladu a nechá zapomenout na věčný shon všedních dnů.

Anita Nováková,
www.musical.cz, 10. 12. 2012, hodnoceno
z představení 29. 9. 2012 od 15:00

JEZINKY A BEZINKY ANEB ARSENIK A STARÉ TETY

Od poloviny prosince uvádí Městské divadlo v Brně hru *Jezinky a bezinky* s podtitulem *Arsenik a staré tety*. Pod původním názvem *Bodies in Our Cellar* (Těla v našem sklepě) ji v roce 1941 uvedlo Fulton Theatre na Broadwayi. Autorem hry je americký dramatik a spisovatel Joseph Kesselring.

Režie této černé komedie se v brněnském nastudování ujal Petr Gazdík. Kesselringovy *Jezinky a bezinky* jsou hra, která nabízí obrovský prostor pro režisérovo sebevyjádření. Jako první to v našich končinách ukázal Jan Werich, který viděl hru na Broadwayi. Proč? Protože se prý nikdy předtím v divadle tolik nesmál.

Děj komedie se odehrává v jednom kouzelném Brooklynském domě padesátých let, kde žijí dvě starší dámy, sestry Abby a Marta Brewsterovy. Ty si zvou k sobě do domu staré a opuštěné muže, kterým nabízejí domácí bezinkové víno....

Představení trvá dvě a půl hodiny a po celou dobu nemá divák pocit, že by měl zkontrolovat hodinky. I přes to, že se jedná o komedii a vy se můžete od začátku do konce královsky bavit vtipnými dialogy okořeněné perfektními hereckými výkony brněnských herců, musí se stále soustředit na děj jednoduché detektivní zápletky, která tvoří děj celé hry.

Svůj nenahraditelný projev přidává do celé hry i Martin Havelka, díky jehož výkonu získává hra ještě další rozměr. Martin Havelka dokáže diváky připoutat k pódiu a nedovolí jim uhnout pohledem, dokud jevištní světla nezhasnou. Tím ale výčet skvělých hereckých výkonů nekončí. Duo dam Zdena Herfortová a Jana Gazdíková v hlavních rolích dokážou hrát tak přesvědčivě, že máte chuť ochutnat jejich čaj z konvice na stole a i když víte, že to není dobrý nápad, rádi byste ochutnaly jejich bezinkové víno.

Obecně na komediích v Městském divadle v Brně oceňuji lehkost a hravost s jakou je předkládají svým divákům a ti jsou za to velmi vděční. Přeji celému souboru činohry aby se jim to dařilo dále, minimálně tak dobře, jako u hry *Jezinky a bezinky aneb Arsenik a staré tety*.

Tomáš Otruba,
www.okolovas.cz, 28. 12. 2012

Sportovní čtveřice Petr Koukal, Mírka Knapková, Petr Švancara a David Kostelecký v rámci večera Křídla 2012 pokřtili novou ročenku MdB.

Někteří členové orchestru MdB podpořili herece Vojtu Dyka při jeho koncertním turné po republice.

Brněnský koncert navštívil také ředitel MdB Stanislav Moša.

Koncert si nenechaly ujít ani Evička Jedličková a Tereza Martínková.

Tereza Martínková v divadelním klubu oslavila své narozeniny.

Nečekaná oslava, kterou jí připravili kolegové, ji zpočátku poněkud vyvedla z míry.

Na premiéru muzikálu Funny Girl do Ingolstadtu se vypravil podpořit soubor náměstek ředitele Zdeněk Helbich.

V hledišti Národního divadla v Praze zastihl legendární zpěvačku Soňu Červenou s naší Hankou Holišovou.

Hanka Holišová obklopena pražskými paparazzi na tiskové konferenci k Cenám Thálie, na jednu z nich byla nominována.

Mistrovství světa v biatlonu zahájila českou hymnou Královna Vysočiny Ivana Vaňková.

Ke královskému trůnu ji přivezlo čtyřspřežení moravských vrantků.

Režie zahajovacího ceremoniálu Mistrovství světa se ujal Stanislav Moša se svým teamem.

O několik dní později oslavil Stanislav Moša se svými ovečkami narozeniny.

Okruh přátel a kolegů se několik hodin střídal v Mošově pracovně s gratulacemi.

Scénograf a loutkař Jarda Milfajt věnoval principálovi velkou knihu loutek, ve které jsou i fotografie jeho prací.

Mezi gratulanty nechyběl ani ekonomický náměstek Luboš Spáčil, který po celou dobu ředitelování Standy Moši stojí po jeho boku.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem s.r.o.

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PS BRNO

OKNOSTYL

PSK Group
Dynamická stavební společnost

e-on

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN BŘEZEN 2013
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

182. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 2. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana –

Harfa

foto: jeř

Členka baletu Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvíl

Vendula Příbylová

25. a 26. 3. 2013
na Hudební scéně

DIVÁ BÁRA

*původní
romantický muzikál*

Osud svobodomyšlné Báry zná jistě každý ze školní povinné četby. Povídka *Divá Bára* ožívá v rukou předních brněnských umělců Milana Uhdeho a Miloše Štědrone v poutavý příběh plný jedinečné lyrické hudby a aktuálních odkazů k současné společnosti. Atmosféru dokresluje scéna Tomáše Rusína vytvořená čistě z přírodních materiálů. Proti netoleranci a strachu bojuje v režii Juraje Nvoty v hlavní roli Andrea Březinová.